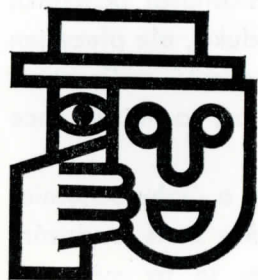




III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA VESNICKÝCH A ZEMĚDĚLSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ



15.-21. ŘÍJNA 1972 - VYSOKÉ N. JIZ.



POD ZÁŠTITOU MINISTERSTVA KULTURY ČSR, VÝCHODOČESKÉHO KNV,
SVAZU DRUŽSTEVNÍCH ROLNÍKŮ ČSR, ČESKÉ RADY ODBOROVÝCH SVAZŮ
A ČESKÉHO ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU SOCIALISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE
POŘÁDAJÍ

OKRESNÍ NÁRODNÍ VÝBOR V SEMILECH, MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU, OKRESNÍ ODBOROVÁ RADA V SEMILECH,
ÚSTAV PRO KULTURNĚ VÝCHOVNou ČINNOST PRAHA, OKRESNÍ VÝBOR
SVAZU DRUŽSTEVNÍCH ROLNÍKŮ V SEMILECH, ÚSTŘEDNÍ VÝBOR SVAZU
ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ A OKRESNÍ KULTURNÍ STŘEDISKO
V SEMILECH

OPĚT VE VYSOKÉM...

A léta běží... je to jakoby před několika dny, kdy jsme se v říjnu minulého roku loučili s organizátory a pořadateli II. národní přehlídky vesnických a zemědělských souborů při závěrečném večíрку. A pak přišly týdny úvah, jak a co dál. Věděli jsme jedno: že příští národní přehlídka bude opět ve Vysokém. Ale co dělat, aby výběr z krajů byl daleko odpovědnější, aby se akce stala středem zájmu krajských kulturních středisek, jakou pracovní náplň dát celé akci?

Uvidíme v říjnu, zda naše úvahy, snahy a podněty se stanou skutkem.

Vždyť amatérské divadlo, to není vůbec žádná periférie kulturního dění, naopak, většina amatérských souborů je z vesnic, tyto soubory jsou často středem kulturního života a kulturních akcí v obcích. Je fakt, že nároky a požadavky, které si klademe na smysl práce vesnických a zemědělských souborů i na jejich výsledky, nejsou totožné

s prací souborů při závodních klubech a ve velkých městech. Ale dopad tvůrčí práce — pochopitelně v různé kvalitě a intenzitě — je významnější na vesnici než v městech. Seznamování se s dramatickými texty a s uměním v souborech samých, sdružování se členů souborů za tak ušlechtilým účelem jako je divadlo, věnovat mu večery a noci a dát pak „svému“ obecenstvu zábavu, poučení, či jenom to „scházet se pohromadě“, to přece není málo. — To ovšem neznamená blahosklonnou toleranci ve smyslu „co od nich můžeme chtít, vždyť jsou to jen ochotníci“. Žádného diváka nenapadá srovnávat ochotníka s vrcholnou profesionální produkcí, ale přece jen už převážná většina diváků odmítá smířovat se s jakýmkoliv diletantismem a být za něj dokonce vděčen.

Zdůraznění a uznání významu a úlohy ochotnického divadla na vesnici a péče o ně, zvyšování dramaturgické a tvůrčí laťky, to by mělo být jedním z hlavních pracovních úkolů a výsledků této národní přehlídky.

V minulém roce byla z hlediska organizátorského vynikající, z hlediska tvůrčího spíše signalizující. A věřím, že letošní bude dalším mezníkem v rozvoji amatérského divadla ve vesnických a zemědělských souborech. Do Vysokého se všichni těší, o organizátory jak v Semilech tak ve Vysokém obavy nemám, zvláště letos, kdy se akce těší i plné podpoře orgánů Východočeského kraje. — Záleží tedy na souborech, na průběhu a výsled-

cích pracovní části přehlídky, aby perspektivy ochotnického divadla na vesnici odpovídaly významu, který mu přikládají jak stranické a státní orgány, tak společenské organizace a Svaz českých družstevních rolníků. Jistě, že všechny problémy nevyřeší jedna přehlídka. Ale může a měla by být výrazným krokem kupředu v tak důležité oblasti, jakou je kulturně výchovná práce v socialistické vesnici.

JAROSLAV ŠINDELÁŘ,

zasloužilý pracovník v kultuře,

náměstek ředitele pro úsek ZUČ,

Ústav pro kulturně výchovnou činnost

PRAHA

Neděle 15. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin

Divadelní soubor SZK Bystřice u Benešova
Středočeský kraj

Patronát:

Lidové spotřební družstvo Jednota, Jilemnice

Jednotné zemědělské družstvo Mříčná

Fráňa Šrámek

MĚSÍC NAD ŘEKOU

Režie a návrh scény:

Ludvík Němec

Výprava:

František Havlíček

Theodor Máca

Světla:

Vladimír Ebrt

Zvuk:

Miroslav Matoušek

Osoby a obsazení

Jan Hlubina

František Havlíček

Josef Roškot

Ludvík Němec

Villy Roškot

Tomáš Weiss

Paní Hlubinová
Slávka Hlubinová
Růžena Pavlatová
Pečárka

Jiřina Havlíčková
Jaroslava Němcová
Květa Olšinová
Zdeněk Huňa

Divadelní soubor SZK Bystřice u Benešova

Datum prvního ochotnického představení v Bystřici u Benešova se nepodařilo zjistit. Něco se však dochovalo v ústním podání a protože prý k bystřickým ochotníkům měl jakýsi vztah ve svých mladších letech i Jindřich Mošna, bude tomu pravděpodobně něco přes sto let. Po Jindřichu Mošnovi nesl soubor nějaký čas i své jméno a v roce 1951 byl začleněn do Závodního klubu ROH Interiér. Od roku 1962 patří do sdruženého závodního klubu, jehož zřizovatelem je národní podnik Náradí, ale největším podílníkem Jednotné zemědělské družstvo v Bystřici, nositel vyznamenání Za vynikající práci a držitel Rudého praporu páté pětiletky. A je to právě bystřické JZD, s nímž má soubor nejlepší vzájemné vztahy a u něhož nachází vždy plné porozumění pro svou práci. Hraje proto pro členy družstva pravidelně

zdarma a nyní v rámci kooperace přebírá tento závazek i v dalších zemědělských obcích. Kromě „živého“ divadla jsou zájmem členů souboru i loutky, s nimiž byl soubor už pětkrát na celostátní přehlídce v Chrudimi.

Do repertoáru bystřického souboru patří i divadlo poezie. Z divadelních inscenací, které znamenaly významnější přínos pro práci souboru, jmenujme alespoň Evženu Grandetovou, Zenitbu, Hrátky s čertem, Lucernu, Maryšu. V ní vystoupil po hostinně nár. umělec Zdeněk Štěpánek. Úspěch mělo i Šrámkovo Léto, Kožíkovo Přátelství, detektivka Osm žen, Čapkův Loupežník. - Měsíc nad řekou má být připomínkou 95. výročí premiéry této hry a vyjádřením lásky k umělci z nejmilovanějších.

BOJÍM SE KRÁSNÝCH LŽÍ

Verš ze známé Šrámkovy básně Splav může být mottem k jeho dramatům, zejména pro trojici z nich, v které je ústředním motivem hledání lásky a jejího místa v životě člověka. Léto, Měsíc nad řekou, Plačící satyr jsou ty tři hry a pokaždé je v nich jiný druh lásky, ta, která se probouzí, hledá a pláče po svém naplnění, ta, která již zkušeně vábí bez vnitřní radosti a štěstí, i ta, která

skryta za rozumem, pravidly a zákony společnosti, nesměle dohasíná kdesi hluboko v člověku. Na podoby lásky v Šrámkových dramatech by se dalo napsat mnoho postřehů, úvah a rozjímání. Dramata Fráni Šrámka hrát je úkol těžký, protože v nich jakoby se zastavil čas, na malé ploše jednoho setkání, jednoho zastavení se odehraje celé drama, aby zašlo za chvíli s měsícem, který je osvitil.

Měsíc nad řekou vznikl v roce 1922. To Šrámek měl za sebou hrůzu první světové války, podíval se plným pohledem do jícnu nejistoty lidského vědomí, vědomí měšťáckého světa, jemuž expresionismus v divadle postavil tak jasné zrcadlo. Také Šrámek dramatik přispěl do proudu grotesek, ukazujících rozpad lidských hodnot, dvěma dosud nedoceněnými hrami — hrou Zvony a Hagenbek. Téma války a lásky tu zní (ve Zvonech) ve vzájemném kontrastu, konfliktu, živočišně silně a dravě. Je zajímavé, že motiv zvonů doprovází Šrámka i do jeho hry Měsíc nad řekou. Slávka tam v závěru říká: „To tak pojednou pocítíš... že jsi už na druhém břehu. Všechny zvony světa prý vyzvánějí... ale ty jich pojednou neslyšíš.“ Šrámek napsal svým dílem velké téma — kolik podob má láska, uchovatelka života a naděje, jeden z nejkrásnějších mečů, který si lidstvo vzalo do boje za život a štěstí.

Pondělí 16. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin

Divadelní studio OB Dobkovice

Severočeský kraj

Patronát:

Jednotné zemědělské družstvo Poníklá

Poslužný podnik Turnov

Claude André Puget

BLÁHOVÝ ČAS

Režie:

Světla, zvuk:

Kostýmy:

Inspicie:

Josef Doležal

Miloslav Votrubec

Alena Krčová

Jitka Husárková

Květa Bednářová

Miroslav Jelínek

Osoby a obsazení

Kamila

Perneta

Mariana

Jana Seifertová

Anděla Gottsmannová

Eva Marková

Olivier

Filip

Michal

Jaroslav Drahoš

Vladimír Vajner

Karel Drechsler

Divadelní studio OB Dobkovice

Divadelní studio v Dobkovicích je mladé nejen dobou svého trvání, ale i věkovým průměrem svých členů. Vzniklo v únoru letošního roku a navázalo na dlouhodobou tradici amatérského divadla v této obci. Ochotnický soubor zde v poslední době stagnoval a tak se skupina dvaceti, převážně mladých lidí rozhodla, že na tuto dobrou tradici naváže. Věkový průměr studia se pohybuje okolo 24 let. Většina členů již předtím hrála v různých souborech, někteří dokonce pracují pod jedním režijním vedením již pátý rok. Studio připravilo zatím jen jednu inscenaci, a to právě „Bláhový čas“ A. Pugeta, s kterou se zúčastnilo krajské přehlídky vesnických a zemědělských souborů v Bechlíně. Jejich vystoupení bylo úspěšné a tak i oni budou patřit k souborům, které uvítá vysoký Krakonoš.

Soubor má před sebou zatím budoucnost, která se před ním v prvním roce jeho činnosti otevírá úspěšně.

Termín bulvární divadlo nepředstavuje v dějinách divadla uzavřený pojem a nebyl dosud ještě přesně definován. Je faktem, že komercializace divadla ve 20. století, touha podnikatelů po zisku, špela za divadlem, které bylo schopno nabídnout co nejširším platícím vrstvám podívanou a zábavu, kouzlo duchaplnosti, příběhy naplněné láskou, smíchem a hlavně humorem. A pak již šlo o míru talentu autora, o jeho vkus a politické názory. Ve Francii bulvární divadlo, v USA brodwayský divadelní systém atd. Různá slova pro stejnou tendenci. Je to divadlo, které je typickým produktem buržoazní doby, často jejím převráceným zrcadlem a často také — bohužel — její oslavou a idealizací.

Claude André Puget (narodil se r. 1905 v Nizze) rozdělil své dílo mezi poezie a dramata. Málokdo u nás již zná jeho počátky pod vlivem Julia Romainse ve sbírkách *Ráno v olivovém háji* nebo *Spáčův zázrak*. Pugetův obrat k divadlu je znakem jeho tvorby třicátých let. Jeho dialog má lehkost, často i duševní šarm. Své příběhy a jejich řešení odvozuje z Mussetova díla, jeho známých proverbů. Hlavním tématem Pugetovy tvorby jsou milostné trampoty mladých lidí, trampoty, které na bulvárním divadle končí šťastně, protože toto

divadlo podává iluzi štěstí. I do našeho divadelnictví se dostaly jeho překlady — starší diváci si vzpomenou na *Milostná cestování* nebo *Šťastný věk*, které se objevily u nás koncem třicátých let. Puget napsal poměrně rozsáhlé dílo, v němž lze ocenit kompozičně zajímavý *Šach Donu Juanovi* či komedii *Bezvýznamný andílek*, která patřila spolu s dnešní hrou k značným reprízovým úspěchům autora.

Každé Pugetovo dílo, stejně jako Achardovo (autor *Idiotky*), Devalovo, z novějších Simonovo, Hennequinovo nás nutí na prvním místě obdivovat preciznost divadelního řemesla, které není lehké. Mnohem obtížnější je najít hlubší hodnotu myšlenkovou a básnickou. Jen málokterý z autorů tohoto proudu dokázal přejít za hranice, které divadlu vytyčily zákony komerce a podnikatelských zisků. Lidstvo touží se smát a to je přirozené. Tohlo ředitelé bulvárních divadel pochopili, často ale za cenu sladké lži o životě a skutečnosti a pouhé umělecké rutiny. Není nikde třeba oddělovat zrna od záplavy plev tak bedlivě, jako právě zde.

Úterý 17. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin

Divadelní soubor TJ Sokol Bystré u Poličky
Východočeský kraj

Patronát:

Borské sklo, n. p., závod Harrachov

Jednotné zemědělské družstvo Košťálov

George Bernard Shaw

PYGMALION

Režie:

Výprava:

Technická spolupráce:

Světla:

Text sleduje:

Oldřich Unčovský

Otto Cihlár

Josef Češka

Karel Kubásek

Miroslav Cihlár

František Zavadil

Věra Petrová

Osoby a obsazení

Henry Higgins

Plukovník Pickering

Líza Doolittlová

Alfréd Doolittel

Paní Higginsová

Paní Eynsford Hillová

Klára Hillová

Fredy Eynsford Hill

Paní Pearcová

Panská

Jeden z hloučku

Sarkasta

Ivan Marek

Rudolf Šíp

Romana Nováčková

Jiří Němec

Růžena Fricová

Vlasta Halvová

Eva Šířová

Antonín Divoký

Marie Unčovská

Eva Fricová

Josef Weis

Ivan Svoboda

Divadelní soubor TJ Sokol Bystré u Poličky

Počátky divadla v Bystrém sahají do doby hraběnky Marie Valburgy, která zdělila bysterské panství v roce 1806. V divadelních rolích vystupovali převážně zámeční úředníci, hrálo se německy a jen pro pozvané. Zakladatelem spolku divadelních ochotníků, kteří hráli česky, byl místní učitel J. V. Kryšpín. V den Tří králů roku 1870 v zasedací síni místní radnice se uskutečnilo první české představení. Do roku 1919 působili v Byst-

rém dva divadelní spolky. Občanská beseda a Ochotnická jednota Tyl. V březnu 1919 byl založen dramatický odbor TJ Sokol, jehož členy se stali ochotníci z obou předchozích souborů. Během deseti let bylo sehráno na osmdesát her a více než stovka představení. Divadlo se v Bystrém odmlčelo až v dubnu 1941, kdy byl spolek úředně zrušen. Od roku 1945 se zde už pilně hraje divadlo. Připomeňme některé hry, které charakterizují činnost divadla v uplynulém čtvrtstoletí. Je to Čapkova Matka, Její pastorkyňa, Měsíc zapadá, Divá Bára, Ženitba, Lucerna, Legenda o lásce, Věc Makropulos, Poslední dějství, Neočekávaný host, Charleyova teta, Strašidlo Cantervilské, Evženie Grandetová, Kolty a kytary a Pygmalion. Ochotníci se starají i o dětské divadlo, což později přivádí stále nové členy do souboru. Ovšem nejceněnější devizou jsou vynikající diváci, jejichž zájem o divadlo umožňuje sehrát v malém městečku i čtyři téměř vyprodané reprízy.

KOMEDIE BEZ ŠTASTNÉHO KONCE

Vykládat rozsáhlé dramatické dílo G. B. Shawa (narozen 26. 7. 1856) je velmi složitý úkol. Životnost většiny jeho her na všech světových jevištích dokazuje, že je to dílo na výsost originální, velké myšlenkové hloubky a značného společenskokritického postřehu. Pygmalion byl napsán těs-

ně před první světovou válkou (1913) a nezapře svého velkého autora v kompozici zápletky ani ve způsobu, jak vidí společnost své doby, kterou konfrontuje se světem holky z ulice, aby i její svět konfrontoval se světem bohaté, puritánské, tradiční Anglie. V době vzniku Pygmalionu byl již Shaw uznávaným a také napádaným autorem pro ostrý společenský kriticismus svých prvních děl Domy pana Sartoria a Živnost paní Warrenové. Je znám jako mistr dialogu, satirických myšlenek, velký znalec konverzačního umění na divadle, jak to dokládají jeho „hry utěšené“, z nichž se u nás nejvíce hraje Čokoládový hrdina, méně již Candide a Člověk nikdy neví. K souboru těchto utěšených her přidal autor roku 1898 aktovku Muž budoucnosti, v které vystupuje mladý Napoleon za svého italského tažení. A přes historickou látku dává tu autor lekcí své Anglii, hlavně její mocenské koloniální politice. Historická látka byla častokrát autorovi prostředníkem k šířavé kritice své doby, příležitostí promítnout své současníky do role soudců svaté Jany, do tóg Ceasarových vrahů atd. Nejlepší komedie tohoto typu Ceasar a Kleopatra, Velká Kateřina a hlavně Svatá Jana tvoří významnou linii Shawova díla. Pro roli Lizy Doolittlové je Pygmalion oblíben a v této roli hrála již řada světových hereček. I když lidé znají víc tuto hru prostřednictvím oblíbeného muzikálu My fair lady. Holka z bahna ulice dostane příležitost — a divák vidí, co všechno dokáže, i když cesta k tomu, aby to dokázala, je hlavním zdrojem humoru ve hře. Shaw samozřejmě s ironickým nadhledem zkoumal každý fakt, který se ve hře objevil. Ironií je vztah mezi Higginsem a Lizou, ironií je dědictví starého Doolittla. A Shaw, který tak nemiloval komerční divadlo, si dovolil i ironii k divákům — komedie nemá vlastně šťastný konec. Jak to bylo pro autora příznačné, napsal o tomto konci teoretickou studii. O jeho předmluvách a dosloveh ke hrám, které jsou často delší než hra sama, lze s ironií tvrdit, že jsou často lepší než některé jeho texty.

Středa 18. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin

Divadelní soubor OB a ZK Skláren Karolinka
Severomoravský kraj

Patronát:

Jednotné zemědělské družstvo Jesenný

Státní statek Vysoké nad Jizerou

Ludwig Holberg

JEPPE Z VRŠKU

Režie - scéna:

Jan Matyščík

Kostýmy:

Marie Orságová

Růžena Malíková

Světla:

Vladimír Fajkus

Pavel Bitala

Masky:

Josef Niebauer

Jarmila Malíková

Text sleduje:

Marie Kučerová

(10)

Osoby a obsazení

Jeppe z vršku

Jan Orság

Nila, jeho žena

Marie Šustková

Baron

Libor Křenek

Kristián

Antonín Bitala

Frederik

Augustin Suchma

Jakub, hospodský

Miroslav Novák

Správce

Václav Helis

Bětko, jeho žena

Ludmila Egrová

Kostelník

Alois Polach

Divadelní soubor OB a ZK Skláren Karolinka

Ochotnické divadlo v Karolince vzniklo dávno před 1. světovou válkou. Byli to členové Tělocvičné jednoty Sokol, kteří položili základy ochotnické činnosti. Po válce následovalo založení divadelního souboru při DTJ. Oba soubory vykazovaly bohatou činnost. Zdravá řevnivost obou kroužků vedla obě tělocvičné jednoty k výstavbě sokolovny a Dělnického domu. Obě tyto budovy postavily vlastní prací, ze sbírek a půjček. Po skončení druhé světové války byl ustaven nynější divadelní soubor OB a ZK Skláren Karolinka. Sál sokolovny slouží tělovýchově a Dělnický dům byl značným

nákladem upraven pro divadelní činnost a kulturní akce vůbec. Dnešní divadelní soubor se snaží dobrou divadelní pověst svých předchůdců zachovat. Svědčí o tom skutečnost, že se jeho představení dostala z okresních přehlídek na krajské divadelní festivaly. Za zmínku stojí účast na krajském festivalu v Luhačovicích v roce 1955, kde obsadil se hrou „Stilfordův objev“ druhé místo. Řadu cen obdržel soubor se hrou „Čapa-jev“ v roce 1959 na krajské soutěži tehdejšího Gottwaldovského kraje. Mezi první patřil soubor na stejných soutěžích v roce 1963, 1964 a 1965. K úspěšným představením patří „Jeppe z vršku“, s kterým soubor vystoupí i na III. národní přehlídce vesnických a zemědělských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou. Soubor účast na této přehlídce považuje za největší ocenění své dosavadní divadelní činnosti. Pro ochotnické divadlo v Karlovině je důležité, že jsou to hlavně mladí, kteří se v poslední době zajímají o divadlo. A v nich je naděje ochotnického souboru v Karlovině.

PROMĚNĚNÝ SEDLÁK

Tak zní původní název nejčastěji uváděné komedie dánského dramatika Ludwiga Holberga Jeppe z vršku. Autor tu ve své době (1684–1754), poprvé v dánské divadelní

literatuře, přivedl na jeviště sedláka jako hlavní dramatickou postavu. Nesmí nás mýlit jeho obhroublost, drsnost i brutalita. Je obrazem skutečnosti feudálního systému, v které lidé typu Jeppeho žili. Autor tuto hrubost a drsnost zesiluje však ve scénách Jeppovy proměny v barona; tam, kde je Jeppe hrubý, tam se cítí být baronem. V tom je kritický osten Holbergovy komedie. Jeppe je člověk milující život s jeho bídou, milující svět a zvířata v něm. Můžeme to vidět ve scéně před smrtí, která patří k vrcholům této role. Jeppe má své pokračování, alespoň ve jménu, ve hře Erasmus Montanus, kde vystupuje pachtýř Jeppe z Hůrky a jeho synové. Holberg pečlivě sledoval svět venkovanů a tady vidíme jiný typ sedláka, muže rozumného, vychovávaného a přemýšlejícího. Holberg došel v této linii díla až k tomu, že povýšil sedláka na platný společenský typ, přiznal dánskému sedlákovi plné právo na společenské postavení, které mu feudalismus přísně upíral.

Osudy autora této komedie překvapí. Holberg byl totiž vědec, prošel celou Evropou, stal se profesorem metafyziky na universitě, vyučoval latině i historii. V soupisu jeho děl najdeme Dějiny dánské říše, dílo značné vědecké ceny. Kniha Dějiny několika velkých hrdinů (zde je studie o našem Janu Žižkovi) a Všeobecnou církevní historii. Je obdivuhodné, jak tento vzdělanec měl porozumění pro zachycení života své země. Byl jejím prvním skutečným dramatikem. Nijak nezapíral svůj molièrovský vzor, dovedl ho však obohatit a naplnit novým dramatickým životem. Jeppe z vršku patří k první etapě tvorby, vznikl roku 1722. Do roku 1722 napsal Holberg 16 her, do roku 1726 dalších jedenáct. Jeho dramatické dílo pak pokračuje až po roce 1746, kdy byla znovuotevřena dánská divadla. To již byl Holberg uznávaný autor, opředený cenami a řády. Jeppe z vršku je jeho hrou nejhranější, u nás ji před lety upravil Miloš Hlávka pod názvem Spáč.

Ctvrtek 19. října v 16 a v 19.30 hodin

Divadelní soubor „J. Mošny“ ZK ROH Kovosvit Holoubkov

Západočeský kraj

Patronát:

Naveta, n. p., závod 04 Rokytnice nad Jizerou
Jednotné zemědělské družstvo Klokočské Loučky

Robert Thomas

PAST

Režie:	Josef Čermák
Scéna:	Stanislav Vild
Technická spolupráce:	Jan Řežný
	Jiří Müller
	Dana Kantoříková
	Miloslava Kalousová

Osoby a obsazení

Daniel Corban	Antonín Hora
Florence	Hana Adamcová
Abbé Maximin	Miloslav Kalous
Komisař	Jaroslav Kantořík
Ošetřovatelka	Marie Hrdličková
Tulák	Josef Čermák
Detektivové	Jiří Müller, Stanislav Wild

Divadelní soubor „J. Mošny“ ZK ROH Kovosvit Holoubkov

„Malý Holoubkov ujal se též té úlohy, co do jeho sil, u svých obyvatelů zalíbení v divadelním umění buditi a pěstovati.“

Tak začíná dopis, který 17. prosince 1874 píše „Výbor prozatímní k zařízení ochotnického divadla v Holoubkově“ Jindřichu Mošnovi.

Tento dopis otevírá první stránku ochotnického divadla a zahajuje sérii výměnných dopisů mezi Jindřichem Mošnou a prozatímním výborem, která končí 27. února 1875 prvním představením místních ochotníků, s nimiž účinkoval i vzácný host Jindřich Mošna. Mošna jezdil do Holoubkova velmi často ke svému strýci a má velkou zásluhu na ustavení ochotnického spolku. Stal se jeho kmotrem a strůjcem. Spolek divadelních ochotníků, jak zněl původní název, se v roce 1919 rozdělil na dramatický odbor Sokola a DTJ, později znovu na Dělnické divadlo a Spolek divadelních ochotníků. V září 1959 při slavnostním představení Stroupežnického hry „Naši furianti“ byl přejmenován na Divadelní soubor „J. Mošny“ ZK ROH Kovosvit Holoubkov.

Podíváme-li se na činnost souboru v posledních patnácti letech, nademe v jeho repertoáru nejen hry pro dospělé, ale i pro děti a nezapomíná

v něm ani na poezii. Z celé řady titulů, které soubor uvedl ve své obci a v celém okolí, vyjímáme: Kolébku, Paličovu dceru, Platona, Krečeta, Morálku paní Dalské, Chudáka manžela, Půlnoční mši, Dalskabáty, Maryšu, Ztřeštěnou neděli a Velkou zlou myš. S posledně jmenovanou hrou se soubor zúčastnil i loňské přehlídky ve Vysokém nad Jizerou.

V roce 1975 oslaví soubor sté výročí svého trvání. Každý i sebemenší úspěch je velkou vzpruhou do další činnosti. Zvláště cenné jsou úspěchy před jubilejním rokem a soubor se snaží jich dosáhnout co nejvíce. Loňská a letošní účast na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou je toho důkazem.

CHVÁLA DOBRÉ DETEKTIVKY

Thomasovu detektivní tvorbu, známou u nás hlavně hrou Past a detektivkou Osm žen, není třeba šířeji představovat. Detektivka si přes všechny odsudky vedlejšího literárního produktu v braku vydobyla čestné místo ve světové literatuře. Nikdo dnes již nebude pochybovat o hodnotách díla Chestertonova, Doylova, moderní detektivka v díle Gardnerově, Chandlerově, Hammetově, Christiové dokázala být literaturou s velkým L, v které před námi vystupuje obraz života sice na pozadí vyšetřování zločinu, v plastickém tvaru a málokde v tak přesném podání. Přiznejme si, že o Paříži

toho víme mnohem víc z ranních procházek komisaře Maigraeta ze Simenonových detektivek než z moderních románů Sarrautové, Allain-Robe - Grilleta a jiných.

Detektivka je literaturou s přesnými pravidly a zákony, které musí autor dodržovat. Zjednodušeně by se dalo říci, že detektivka je celou řadou stop, indicií, jen některé z nich vedou k cíli. Detektivka na divadle má mnohem svízelnější situaci. Především svá pravidla musí podřídit zákonům divadla. A tady je první potíž, protože velký opěrný bod detektivní literatury, popis indicií na divadle prostě odpadá.

Herce staví tento žánr do obrácené role. Zatímco je vždycky úlohou herce ukázat divákům, co se děje v jeho postavě, jak jedná, reaguje, co je skryto za slovním jednáním, je zde opačně. Herec musí hrát tak, aby všechno zakryl, aby sám pomáhal nacházet v jednání postavy další falešné stopy, které by zaváděly diváka v pátrání po pachateli. Po pravdě řečeno autorů dobrých divadelních detektivek je málo. Čestně tu obstála Agatha Christie a její Past na myši a Deset malých černoušků. Obstálo i Thomasovo dílo a Past je rozhodně divadelně neúčinnější. Je již tradicí mást diváka vymýšlením různých jiných názvů a podtitulů téže hry. Stalo se to i zde. Tímto podtitulem je věta ze závěru: V sedm večer budete za mřížemi.

Pátek 20. října 1972 v 10 a ve 13 hodin

**Divadelní soubor „Havlíček“ - soubor mladých -
OB Kunžak**

Jihočeský kraj

Patronát:

Místní organizace Socialistického svazu mládeže
ve Vysokém nad Jizerou

Bedřich Zelenka

HONZA V PEKLE

Režie: Jana Nováková
Technická spolupráce: František Marek
Alena Rokytová

Osoby a obsazení

Honza	Roman Hynek
Kačenka	Alena Nováková
Král	Zdeněk Pišek
Královna	Hana Popelová

Princ
Princezna
1. dvorní dáma
2. dvorní dáma
Dívky

Lucifer
Babykuch
Strašhuba
Kolozub
Páže
Doktor
Komorník
Duše

Zdeněk Eichler
Hana Čapková
Marta Havlíčková
Božena Šicnerová
Blanka Nováková
Dana Nováčková
Alena Blížková
Milena Klímová
František Mrkva
Vladimír Eder
Jiří Miláček
Bohumil Korda
Jan Buchner
Vladimír Eder
Jiří Princ
Jiří Kovář

**Divadelní soubor „Havlíček“ - soubor mladých -
OB Kunžak**

Divadelní soubor mladých vznikl na podzim roku 1971, kdy dvě členky souboru dospělých získaly pro amatérské divadlo členy Socialistického svazu mládeže v Kunžaku a vytvořily tak nový soubor.

Nejvhodnějším žánrem pro začátečníky je pohádka, a tak si vybral soubor vtipnou, zábavnou a humornou pohádku „Honza v pekle“. Je přitažlivá nejen pro dětského diváka, ale i pro dospělé. Po čtyřměsíční přípravě, ve které si noví adepti ochotnického divadla osvojili základy jevištního pohybu a řeči, předvedli své umění na domácím jevišti. I její reprízy v okolí byly úspěšné. Úspěšně si tento mladý soubor vedl v okresní soutěži a krajská porota ho na přehlídce ve Volyni doporučila do Vysokého nad Jizerou. Věříme, že i tady si tento sympatický a mladý soubor povede dobře a jeho vystoupení na vrcholné přehlídce vesnických a zemědělských divadelních souborů bude v prvním roce jeho činnosti nejen povzbuzením do další činnosti, ale i zárukou dobré práce v dalších letech.

POHÁDKY NAŠEHO DĚTSTVÍ

O věčnosti a stálé platnosti pohádkového příběhu netřeba vésti spor. S každou pohádkou se vracíme do dob svého dětství, protože ona nás první učila, co je dobro a zlo, co je to hrdinství a zbabělost a neúnavně nám ukazovala krásné hodnoty lidského charakteru i stinné stránky života.

Proto zůstávají díla klasických pohádkářů, jako byl např. H. Ch. Andersen nebo naši K. J. Erben a Božena Němcová, trvalou studnicí námětů i pro cestu pohádky na jeviště nebo do filmu a televize.

Již po mnoho let se v dětském divadle, v loutkovém divadle, hlásí oprávněná tendence vidět pohádkový příběh z nadhledu, spojovat různé pohádkové motivy do nových celků. Je to tendence pochopitelná ve světě, kde kouzelný koberec přestal mít příchut nadzemské záhadnosti či uzavření Gina do láhve není fyzikální záhadou. Probíhá věčný konflikt v oblasti pohádek. My starší chceme mít pohádku takovou, jakou ji hráli nám v předškolním věku a každý pokus vidět pohádkový námět jinak, vzbuzuje v nás oprávněné rozhořčení. Rozhořčení nad tím, že naše dětství je již dávno pryč a na svých dětech můžeme nejlíp vidět, kam a jak rychle šel svět dopředu.

Zelenkova pohádka je příslušníkem proudu pohádek, které travestují původní pohádková témata, hledají cestu k dnešním dětem. Každá pohádka je pro autora i interprety na prvním místě otázkou bohatosti fantazie, kterou je klasický námět znovu a znovu zhodnocován. A tato fantazie jediné může najít cestu k dnešním dětem. Faktem však zůstává, že hodnoty dobra a zla, hrdinství a odvážného činu, pravdy a lásky jsou trvalé a věčné a o ně musí každý autor svést svůj umělecký zápas především. Tomu, komu se to podaří, stane se klasikem, tak jako Puškin, Andersen, náš Erben nebo básník František Hrubín, jejichž přístup k pohádkovému námětu z tohoto důvodu zůstává tím hlavním kritériem.

Pátek 20. října 1972 v 19.30 hodin

Divadlo Mladých TJ Sokol Vysoká Libeň
Středočeský kraj (mimo výběr)

Patronát:

Okresní výbor Svazu československo-sovětského
přátelství v Semilech

Jednotné zemědělské družstvo v Sedmihorkách

Julius Edlis

ČERVEN, POČÁTEK LÉTA

Režie:

Vladimír Dědek

Scéna:

Josef Videman

Technická spolupráce:

Bohuslav Mikyna

Josef Slavík

Osoby a obsazení

Věra

Marie Videmanová

Stanislav Vasiljevič Gračev, její otec Jan Srpek

Taťána Ivanovna, její matka Inka Robová

Jura, její bývalý muž Stanislav Hanek

Míťa Paramanov Josef Videman

Divadelní soubor Mladých TJ Sokol Vysoká Libeň

„Téměř na rozhraní okresů Mělník a Mladá Boleslav ve Středočeském kraji leží malá vesnička o 400 obyvatelích — Vysoká Libeň.“

Tak začínal text v programové brožuře loňské přehlídky, kterým jsme chtěli seznámit diváky s divadelním souborem z Vysoké Libně. Letos se soubor Mladých zúčastní přehlídky jako host. Psát o něm to, co již bylo napsáno a řečeno, by bylo opravdu zbytečné. Rozhodně řekne čtenáři více o souboru dopis Josefa Videmana, který mu tímto předkládáme:

Přišlo nám psaní od Přípravného výboru III. NPVZDS, abychom něco o sobě napsali do programu. Strašně moc rádi! „Třicet řádků strojem o tradici a úspěších souboru.“ Tradice — 13 let trvání souboru — stojí to vůbec za řeč? Ano, stojí! Za tu dobu jsme prožili moc krásných okamžiků.

ků a poznali moc dobrých lidí. Mezi ně patří ti, nad kterými drží ochrannou ruku Krakonoš. Celý rok jsme vzpomínali a jsme rádi, že můžeme opět mezi vás přijet. O úspěších nevím, co psát. Ne, že by nebyly. Ale — „vše dávná sláva, byť v ní dým hrál“. Tak se tedy nezlobte. Dál bychom měli napsat několik řádků „o režijním pojetí hry“. Žádal jsem režiséra: „Milej zlatej Dědku, napiš do krásného programu něco o tom, jak tvoříš. Jednou, až bude XXXIII. ročník přehlídky a ty budeš opravdový dědek, vezmeš program III. NPVZDS a ukážeš jej vnoučatům, aby si snad nemysleli, že...“ Bohužel, nemá čas. Všechno jsme si řekli, tak to klidně můžu napsat za něho. Důvěra nade vše! Kdybych měl napsat všechno, co jsme si řekli na počátku léta v červnu, tak by asi program nestačil.

Pátý rok spolu děláme ochotnické divadlo, dobře si rozumíme a držíme se zásady: vybrat si hru, na kterou stačíme, která se nám líbí a je nám blízká. Ze současných sovětských her nás nejvíce zaujaly lyrické scény Julia Edlise Červen, počátek léta. Svým pohledem do soukromí hrdinů, do jejich všedního života, každodenních starostí, lásek, zklamání i nenávisti, jsou nám blízké. Jsou svými takřkajíc „všelidskými“ problémy blízké asi všem dnešním lidem.

J. V.

ČLOVĚK V SOUVISLOSTECH DOBY

Vývoj sovětské dramatiky posledního desetiletí se soustředil k zobrazení člověka v jeho myšlenkové a citové celistvosti, člověka, který hledá svůj vztah k vývojové etapě společnosti, jejíž je neoddělitelnou součástí. Osobní věci člověka, láska, přátelství, rodina, děti jsou konfrontovány s věcmi

celospolečenskými a z této konfrontace se rodí dramatický konflikt. Pro našeho diváka jsou z jeviště dostatečně známé práce Alexeje Arbuzova, zejména jeho Irkutská historie a z poslední doby Šťastné dny nešťastného člověka, a v díle nedávno zemřelého dramatika Alexandra Kornejčuka najdete také doklad o tomto obratu sovětské dramatiky (ve hře Stránka z deníku). Problematika epochy budování socialismu v SSSR, viděná očima všedních problémů člověka, jeho denních pracovních a rodinných starostí, ztratila sice na vnějším heroismu a patosu, ale nabyla mnohem větší dramatické vnitřní naléhavosti. Sovětské diskuse kolem hry A. Arbuzova Ubohý Marat dokumentují tuto vnitřní přeměnu v pojetí současného tématu v sovětském divadelnictví.

Do tohoto zhruba a velmi obecně naznačeného vývojového proudu se hlásí i dramatik Julius Edlis hrou Červen, počátek léta. Již v dramatu Kde jest, Ábele, bratr tvůj? se tento tvůrčí princip pojevil v zkomornění celé hry, podtržení psychologické kresby postav, v dramatický výhodném zdůraznění vnitřního světa hrdinů. Tím není řečeno, že by jeho dramata, stejně jako vzpomínaná díla Arbuzova, Kornejčuka nebo Zuchovického ztrácela svou svůlnost s obrazem společnosti jako celku, že by odhlédala od velkých společenských úkolů doby a země, pro kterou byla v první řadě napsána. Hledání smyslu života, tvůrčího cíle, s nímž je spojeno i štěstí osobní, zní jako společný podtón u všech těchto dramatiků. Žánrově lze ještě konstatovat, že zde přibývá komediálních rysů a situací. Sovětská dramatika stále více zdůrazňuje prvoadost dialogu, autor často vstupuje do hry, aby jednání svých postav komentoval a glosoval. S Edlisovou hrou se dostáváme opět k hlubšímu pohledu na člověka dnešních dnů, bez ohledu na dobové zasazení příběhu. Autor, stejně jako sovětská dramatika dnes ve své většině, přináší neidealizovaný obraz lidí opravdově hledající lidské štěstí v podmínkách doby, která jim je může dát.

Sobota 21. října 1972 ve 14 a v 17 hodin

Divadelní soubor mladých OB Němčice n. Hanou
Jihomoravský kraj

Patronát:

Cutisin, n. p., Jilemnice

Střední zemědělská technická škola v Turnově

Jan Otčenášek a Karel Urbánek

ROMEO, JULIE A TMA

Režie:

Scéna:

Kostýmy:

Osvětlení:

Technická spolupráce:

Text sleduje:

František Konečný

Bohuš Sigmund

Marie Rašťáková

Mirek Rašťák

Jiří Foltýn

Vojtěch Dvořák

Jana Konečná

Osoby a obsazení

Pavel

Ester

Otec

Čepek

Rejsek

Matys

Pavel po třiceti letech

Milenci

Jan Hrabal

Eva Pichová

Jan Dvořák

František Konečný

Vojtěch Chytil

Jaroslav Oral

Vojtěch Černý

Iva Tesaříková

Mirek Vrána

Divadelní soubor mladých OB Němčice n. Hanou

V měsíci září roku 1969 se formovala skupina mladých nadšenců, kteří chtěli hrát divadlo. Zatím ještě neznali tvrdé a neúprosné zákony divadelní řehole, přesto však s chutí a elánem začali. Neměli kde zkoušet a nevěděli ani, kde budou hrát. Zkoušeli v malé místnosti místního pohostinství hru J. Drdy „Dalskabáty, hřišná ves“. Zařídili si klubovnu a přes nemalé problémy uvedli svoji první premiéru. Následovala představení pro děti a další práce s uspořádáním okresní přehlídky vesnických souborů, která se měla uskutečnit v Němčicích. Soubor začal pracovat na rekonstrukci jeviště. Nové elektrické vedení, vybudování mechanických tahů, ochozů, vytvoření zařízení pro zvedání plátna atd., to jsou jen některé konkrétní výsledky, které se skrývají za 2800 brigádnickými hodinami, které soubor

odvedl v rámci závazku k 50. výročí KSČ. I v této práci se dotvářel kolektiv a vytvářely se nové soudružské vztahy mezi členy souboru. Přes množství práce dokázal soubor úspěšně vystoupit na okresní přehlídce. Díky MNV a elánu souboru se podařilo zlepšit technické podmínky jeviště a v sezóně 71—72 nastudoval soubor úspěšnou inscenaci dramatizace románu J. Otčenáška „Romeo, Julie a tma“, s kterou reprezentoval okres Prostějov a dnes ve Vysokém nad Jizerou i Jihomoravský kraj.

Souboru nejde o to, postoupit i v příštím roce, i když letošní výsledky zavazují, ale hlavní je udržet dobrou pohodu a pracovní elán souboru a nezklamat diváky, kteří čekají na každou novou inscenaci.

Tolik tedy o práci jednoho mladého, nepříliš početného souboru, který ví co chce a jehož hlavním cílem je společná záliba, která druhým přináší pobavení a poučení. Je třeba si jen přát, aby se tato práce stala pro mnohé jiné příkladem, abychom mohli stále častěji přát souborům před představením to divadelnické „Zlomte vaz!“.

PRAVÁ TVÁŘ LÁSKY

Když se roku 1958 objevila Otčenášková novela Romeo, Julie a tma, znamenala v tehdejších souvislostech nový úhel pohledu na společensky závažné a velké téma. Otčenášek sám, tehdy již autor známého Občana Brycha a románu Plným krokem, směřoval svým dílem k obrazu hrdiny, vnitřně a názorově rozporného, který se snaží pochopit

dobu, hrdiny odpatetizovaného, neredukovaného jen na jeden charakterový vztah.

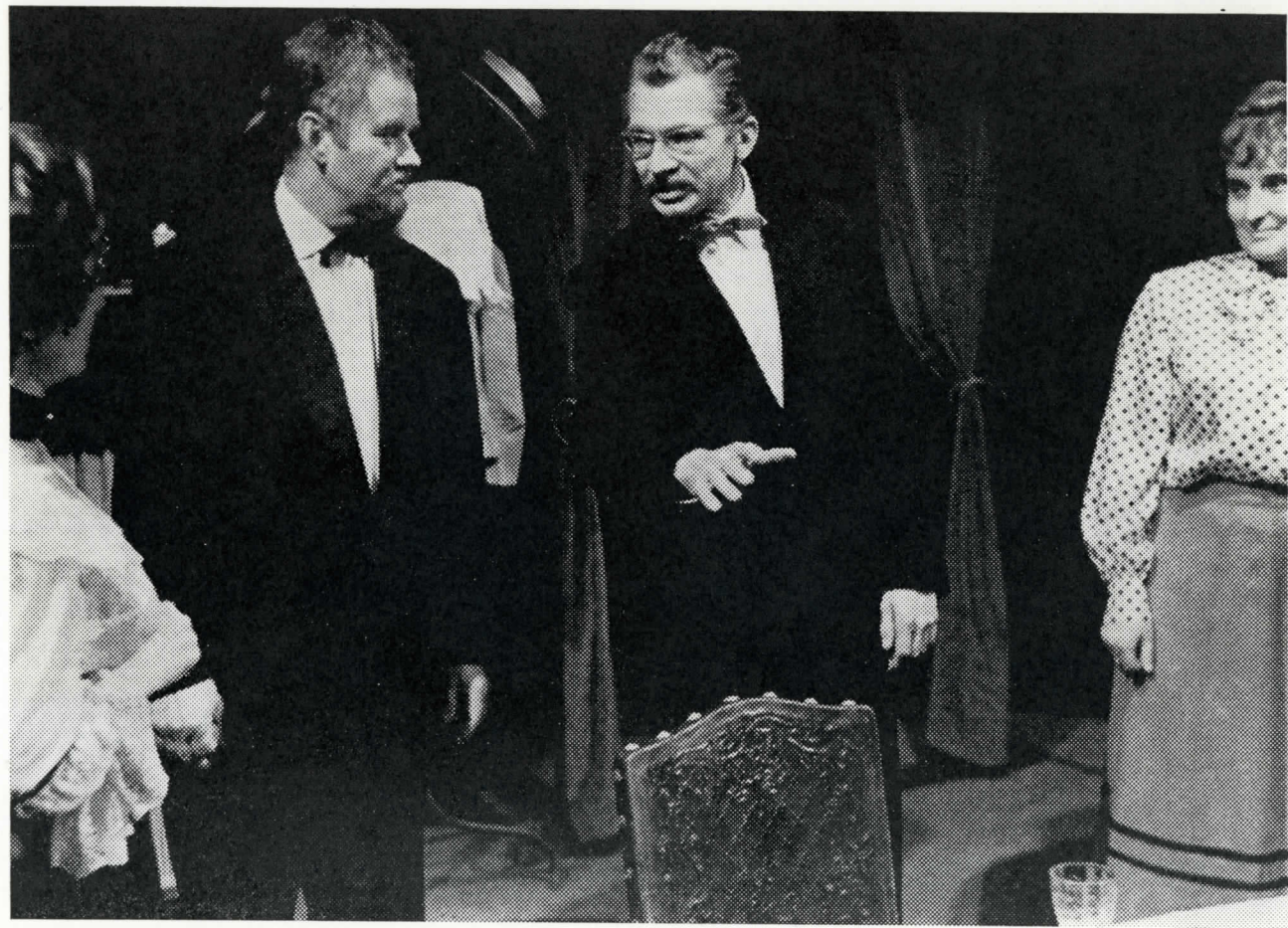
Hlavním pojítkem mezi studentem Pavlem a židovskou dívkou je láska. Přes lásku vidí stíny tmy fašistické okupace, přes lásku vidí konkrétní svět, dobu násilí, v níž každý charakter musí projít těžkou zkouškou.

Z čistoty, přirozené touhy po spravedlnosti a pravdě se z lásky rodí čin. Jeho zrad je i dramatickou osou dramatizace novely. Hrdinský počín Pavla a Ester má tragickou příchuť. Otčenášek v cestě za obecným podobenstvím hledání pravé tváře lásky, schopné velkého lidského činu, neopomenul umělecky přesvědčivě zobrazit konkrétní historické souvislosti a prostředí, v kterém se příběh odehrává. Každá dramatická úprava nutně ubírá na jedné straně z původní předlohy, na druhé straně přidává motivy nutné k přenesení prózy do dramatického tvaru. Žádná dramatizace není (třeba by ji prováděl i autor sám) pasívním přivedením do dialogu a jednotlivých scén, ale novým uměleckým dílem. Romeo, Julie a tma svou sevřeností příběhu, soustředěním na vnitřní svět obou hrdinů vybízí k dramatickému tvaru.

Jan Otčenášek, který dosáhl po této novele jeden z dalších tvůrčích vrcholů svým románem Kulhavý Orfeus, se zapsal do dějin naší moderní literatury hlubokým studiem lidského nitra, v souvislosti s dobou a její historickou podmíněností. Právě proto jeho postavy přinášejí takovou hloubku pohledu na člověka, která nás zavádí až k nám samotným, aby varovala a zároveň vybízela. Tak jako pravá tvář lásky Pavla a Ester.



Úspěšná inscenace loňské přehlídky. OB Starý Hrozenkov — J. Hollý: Kubo



Divadelní soubor SZK Bystřice u Benešova — F. Šrámek: Měsíc nad řekou



Divadelné studio OB Dobkovice — C. A. Puget: Bláhový čas



Divadelní soubor TJ Sokol Bystré u Poličky — G. B. Shaw: Pygmalion



Divadelni soubor Mladých OB Kunžak — B. Zelenka: Honza v pekle



Divadelní soubor OB a ZK Skláren Karolinka — L. Holberg: Jeppe z vršku



Divadelní soubor mladých OB Němčice nad Hanou — J. Otčenášek: Romeo, Julie a tma

PŘÍPRAVNÝ VÝBOR III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY VESNICKÝCH A ZEMĚDĚLSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ

Josef Hásek, předseda Měst NV ve Vysokém nad
Jizerou — předseda

Stanislav Vávra, ideologické oddělení OV KSČ
v Semilech

Bohumil Horna, odbor kultury ONV v Semilech

Slávka Kolářová, ministerstvo kultury ČSR, Praha

František Tetauer, Měst NV ve Vysokém n. Jizerou

Jaroslav Šindelář, Ústav pro kulturně výchovnou
činnost, Praha

Eva Slováková, Ústav pro kulturně výchovnou
činnost, Praha

Libuše Erbsová, Ústřední výbor Svazu družstev-
ních rolníků ČSR, Praha

Zdena Dupalová, ČUV Socialistického svazu
mládeže, Praha

Libuše Michková, Krajské kulturní středisko
Hradec Králové

Milan Kyška, ÚV Svazu českých divadelních
ochotníků, Praha

Miloslav Truhlář, Okresní odborová rada, Semily

Jaromír Hendrych, OV Svazu družstevních rolníků
v Semilech

Harie Hejralová, Divadelní soubor Krakonoš
ve Vysokém nad Jizerou

Josef Hejral, Divadelní soubor Krakonoš
ve Vysokém nad Jizerou

Jiřina Ďoubalíková, Vlastivědné muzeum
ve Vysokém nad Jizerou

Helena Jandová, školská a kulturní komise
ve Vysokém nad Jizerou

Bohumil Pátek, Poslužný podnik, Turnov

Josef Malínek, Okresní kulturní středisko, Semily

Petr Pešek, Okresní kulturní středisko, Semily

POROTA III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY VESNICKÝCH A ZEMĚDĚLSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ

Jiří Beneš, vedoucí redaktor časopisu Amatérská
scéna, Praha

Dr. Zdeněk Dopita, profesor Státní konzervatoře,
Brno, zasloužilý pracovník v kultuře

Miloš Honsa, výtvarník, člen ÚV Svazu českých
divadelních ochotníků, Ostrov nad Ohří

Dr. Zdeněk Kokta, člen Ústředního poradního
sboru pro divadlo, Olomouc

Josef Vavříčka, člen Ústředního poradního sboru
pro divadlo, Hronov

PRACOVNÍ PROGRAM PŘEHLÍDKY

Denně od pondělí 16. 10. do pátku 20. 10.:

9—12 hodin: Praktický seminář věnovaný před-
cházejícímu představení

Středa 18. 10.:

13—15 hodin: Kulturní rozvoj na vesnici
Podíl ZÚČ na oslavách význam-
ných výročí v roce 1972—73

Denně v průběhu přehlídky:

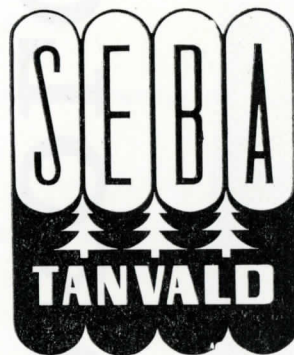
15 hodin: Vítání souborů před divadlem
Krakonoš

13 hodin: Rozloučení se soubory — Větrov



**Na každém kroku se setkáte
s výrobky n. p. SEBA**

**POLYESTEROVÉ
PLÁŠŤOVINY
OBLEKOVINY - ŠATOVKY
BAVLNĚNÉ TKANINY
DAMAŠKY - SYPKOVINY
KLOTY - KONFEKCE**



**Na všech výrobcích má podíl
závod 13 - tkalcovna Vysoké n. Jiz.**



**KOLORA
SEMILY**

**Podnik 25.výročí
osvobození ČSSR
Sovětskou armádou**

vyrábí

**BAVLNĚNÉ A SYNTETICKÉ TKANINY
PRO VÝVOZ A TUZEMSKÝ TRH**

TECHNOLEN, n. p., LOMNICE N. POP.

**VYRÁBÍ
A DODÁVÁ**



- turistické a kempinkové stany
- velkoprostorové stany
- pneumatické objekty: žebrové a přetlakové haly
- technické tkaniny lněné, bavlněné, jutové a z chemických vláken
- plachtoviny v různém provedení
- polyamidové plachtoviny s nánosem PVC
- hadice požární a průmyslové
- řemeny a pásy pro transportéry
- plachty na vozy, auta, stroje apod.
- filtrační konfekční výrobky pro všechna průmyslová odvětví

Šroubárna Turnov



národní podnik - VÝROBCE SPOJOVACÍHO MATERIÁLU

Vhodná příležitost zaměstnání pro muže i ženy

Bližší informace podá kádrově personální útvar.

DÁREK, KTERÝM UDĚLÁTE RADOST PŘI KAŽDÉ PŘÍLEŽITOSTI,
DÁREK, KTERÝ NEZTRÁCÍ HODNOTU A POTĚŠÍ —

ZLATÝ ŠPERK Z DRUŽSTVA GRANÁT



GRANÁTOVÉ ŠPERKY V ŠIROKÉM VÝBĚRU A UMĚLECKY
ZPRACOVANÉ ZLATÉ ŠPERKY S PŘÍRODNÍMI A SYNTETICKÝMI KAMENY

OBDRŽÍTE V PRODEJNĚ DRUŽSTVA **GRANÁT TURNOV** (náměstí)

ROGRAM III. NÁRODNÍ PŘEHLIDKY
VESNICKÝCH A ZEMĚDĚLSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Vydal přípravný výbor přehlídky - Redakce Petr Pešek a Petr Průša

Povoleno ONV Semily, odbor kultury, čj. 243/72 ze dne 19. 9. 1972

Vytiskly Východočeské tiskárny, n. p., Pardubice, provoz 09 Semily

Cena 2,— Kčs